

(πίνακας 33)
Μαρία Κονίδη

Τρία πουλάκια πέταγαν

Τρία πουλάκια πέταγαν μακριά απ' το Ξοχώρι.
Τα νέφη κουρελιάζανε, τον ήλιο κοροϊδεύαν.
Δεν έπαιζαν, δε γλένταγαν, δε χαμηλοπετούσαν
μον' έσκιζαν τα σύννεφα, τρελά γοργοπετώντας.
Πάνε να δώσουν μήνυμα, να φέρουνε χαμπέρι
στην όμορφη την κοπελιά, του Παναγή το ταίρι
την Ξακουσμένη τη Λενιώ, τη χλιοφημισμένη
για τα ξανθά της τα μαλλιά, τα πράσινα τα μάτια
για την ψηλόκορμη θωριά, τ' αφράτο της το δέρμα.
Ο Κίτσος ο λεβέντης της, τ' άφθαστο παλικάρι
Που τρέμαν κάμποι και βουνά, διάσελα και ραχούλες
Με το πανώριο το κορμί και τα ηράκλεια χέρια
Το χάροντα αντάμωσε στη ρεματιά του Γκίκα..
Σκληρά τονε πολέμησε, άγρια τ' αντιστάθη
κι όθε ο Κίτσος τον χτυπά βουίζει το φαράγγι
κι όθε χτυπάει ο Χάροντας βογκούνε τα ουράνια.
Το αίμα τρέχει ποταμός, κοκκίνισαν οι κάμποι
κι ο Χάροντας τον νίκησε και τον ξαπλώνει χάμου..
σαράντα οργιές το σώμα του, γεμίζει το φαράγγι.
Τρία πουλάκια τα 'δανε, τρία πουλάκια λένε:
Πικρή φωνή, μαύρη φωνή, γκρεμίζει το Ξοχώρι
Κλαίνε πλαγιές και διάσελα, κλαίει η πλάση όλη.
Θρήνος πολύς ακούγεται, κλαυθμός, οδύνη, πόνος
ο Κίτσος 'χάθη, έφυγε, τον έχασε η Λένιω..
Ξανθή νεράιδα έρχεται στη ρεματιά του Γκίκα
κι όταν ακούει βήματα σέρνεται μες τις λόχμες
κοιτά, γροικά και καρτερεί του Κίτσου την ανάσα.
Κι αυτή η κόρη που τρελά, τα μάτια της σπιθίζουν
Ήταν η Λένιω η όμορφη, του Ξοχωριού καμάρι..!

“Ψήγματα-Δήγματα”

Γεώργιος Ατσαβές